

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Pavla Kumprechta a JUDr. Ivony Šubrtové, ve věci

žalobce: J. V., narozen ...
M. 40, Č.
zastoupen Mgr. Marianem Pavlovem, advokátem
se sídlem advokátní kanceláře Malé náměstí 125, 500 03 Hradec

Králové
proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
Nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2017, č. j.: 122/2016-120-STSP/11

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a dalšího účastníka stavebního řízení proti rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 15. 3. 2016, č. j. 12351-15/DS/15/Va, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím (stavebním povolením) byla povolena stavba nazvaná „I/11 Č., OPRAVA SILNICE“, se stavebními objekty komunikace a dopravně inženýrských opatření (dále

jenom „stavba“). Jedná se o stavbu, která má být realizována v úseku silnice I/11 na průtahu Č. v celkové délce 1623 m, přičemž v části nacházející se v intravilánu obce, kde jsou i nemovitosti žalobce, bude povrch komunikace proveden z materiálu se sníženou hladinou valivého hluku. Komunikace je navržena v zásadě ve stávajícím šířkovém uspořádání, podrobnosti jsou zřejmé z projektové dokumentace stavby ověřené ve stavebním řízení. Proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce správní žalobu, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

I. Obsah žaloby

2. Žalobce předně uvedl, že je majitelem pozemků bezprostředně sousedících s předmětnou stavbou, a to konkrétně pozemků parc. č. st. x a parc. č. st. x v k.ú. Č., a že se tato stavba svým rozsahem a provedením dotýká jeho práv a oprávněných zájmů. Poukazoval na to, že své námitky uplatnil již v předchozím řízení, avšak marně. A žalobce pokračoval takto:
3. *„Žalobce je dokonce přesvědčen, že odvolací správní orgán se jeho námitkami vůbec věcně nezabýval a jeho podání důsledně nečetl a nevěnoval mu pozornost, protože:*
 - a) *v odůvodnění rozhodnutí odvolacího správního orgánu je obhajována i ta část stavby, proti které žalobce nic nenamítá a výslovně s ní souhlasí (zúžení jízdních pruhů, záměna živého povrchu za nový),*
 - b) *proti tomu však odvolací orgán bez dalšího přejímá chyby a nesprávnosti z rozhodnutí orgánu prvního stupně, ačkoliv žalobce ve svém odvolání na tyto chyby upozorňoval: například ministerstvo uvádí, že žalobce je vlastníkem nemovitostí při levé straně vozovky ve vnitřním okraji směrového oblouku. Žalobcovi nemovitosti se však nachází na první rovné přehledné části úseku v cca km 1.250, tedy cca 200 m od středu oblouku a cca 150 m od počátku tohoto oblouku. Stávající projektantem navrhované řešení v oblouku nemá tedy s (nebezpečným) řešením před nemovitostmi odvolatele věcně nic společného. MD jako odvolací orgán pak danou věc posoudil zjevně chybně a na základě mylného předpokladu o tom, že nemovitosti odvolatele jsou umístěny ve vnitřním okraji směrového oblouku (str. 16/20 rozhodnutí MD). důkaz – katastrální mapa a přiložené schéma,*
 - c) *chyba se týká i nesprávného označení žalobce jako účastníka řízení, kde správní orgán tvrdošíjně uvádí ve svých rozhodnutích nesprávné datum narození žalobce (a je tedy otázka, zda je vůbec účastník řízení ve věci označen správně a tak jak má být podle zákona).*
4. Nicméně krom pocitu žalobce, že jeho odvolání proti stavebnímu povolení na ministerstvu nikdo pořádně nečetl, vedou žalobce k podání této správní žaloby následující důvody:
5. Navrženými stavebními úpravami dochází k zásahu do vlastnického práva žalobce, neboť pokud bude stavba realizována podle stávajícího povolení, bude běžným užíváním chystané stavby omezen více, než tomu bylo dosud. Tento zásah je nepřiměřený běžným poměrům a znevýhodňuje žalobce nejen ve vztahu ke stavebníkovi, ale i ve vztahu k jiným dotčeným vlastníkům pozemků podél silnice, a to těm, kteří mají své pozemky na protilehlé straně. Svým obsahem se jedná zejména o tzv. občanskoprávní námitku, o které je povinen si

stavební úřad učinit úsudek sám, a podle tohoto svého úsudku pak ve věci rozhodnout (§ 114 stavebního zákona).

6. Podle § 1013 a násl. NOZ vlastník věci se musí zdržet všeho, čím by nad míru přiměřenou poměrům obtěžoval jiného nebo čím by vážně ohrožoval výkon jeho práv. To se podle účastníka týká i povinnosti stavebníka šetřit jeho práva a zájmy při zvažovaných stavebních úpravách sousední nemovitosti, pokud by v důsledku realizovaných stavebních úprav mělo dojít k narušení zavedeného standartu dosavadního užívání existující stavby silnice v daném místě, na který účastník spoléhá a se kterým z minulosti počítá. Podle platné právní úpravy se pak stavebník výslovně musí zdržet všeho, co působí, že odpad, voda, kouř, prach, plyn, pach, světlo, stín, hluk, otřesy a jiné podobné účinky (imise) vnikají na pozemek jiného vlastníka (souseda) v míře nepřiměřené místním poměrům a podstatně omezují obvyklé užívání pozemku. Přímou se zakazuje přivádět imise na pozemek jiného vlastníka bez ohledu na míru takových vlivů a na stupeň obtěžování souseda (§ 1013 NOZ). Zvažovaná stavba ve všech ohledech stávající stav v daném místě zhoršuje, a to ke škodě účastníka. Podstatou špatné části navrženého řešení je vybudování nevhodného naddimenzovaného odstavného podélného pásu v úseku km 1,200 – 1,550 (pravý pás délka 350 m) pro dvě až tři vozidla zde občas stojící, který ve svém důsledku způsobuje posunutí osy silnice I/11 a tedy i silné dopravní zátěže na ní v průměru o jeden metr k nejfrekventovanějšímu chodníku v Č. a i k nemovitostem účastníka řízení, a to vše „s cílem zvýšení bezpečnosti silničního vozu“. Při obecně stísněném uspořádání dopravního a přidruženého prostoru v dotčeném úseku této silnice je posunutí osy (středové čáry) silnice v průměru o jeden celý metr (což znamená i posunutí všech aut, včetně těžké nákladní dopravy zde ve vysokém počtu jezdících, v průměru také o jeden celý metr) k nejfrekventovanějšímu chodníku v Č. posunutím výrazným, tedy podstatnou negativní změnou oproti současnému stavu.
7. Příčinou a hlavním důvodem tohoto navrhovaného řešení (tedy „návrhu normového uspořádání odstavného podélného pásu z kamenné dlažby“) pak má být zvýšení bezpečnosti silničního provozu, tedy převedení parkování vozidel pouze na jeden okraj komunikace“. V této souvislosti je třeba uvést, že možnost stání podél silnice I/11 v předmětném úseku jistě není ideální, nicméně na celém tomto úseku je možné stát v souladu se zákonem č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích v platném znění, tedy nejen v souladu s obecnými požadavky tohoto zákona na bezpečnost a plynulost silničního provozu (uvedenými například v § 25 odst. 1b), § 26 odst. 1) a § 27 odst. 1s) ale zejména i v souladu s konkrétním ustanovením § 25 odst. 3) tohoto zákona, kdy při stání musí zůstat volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro každý směr jízdy, při zastavení musí zůstat volný alespoň jeden jízdní pruh široký nejméně 3 m pro oba směry jízdy. Z pohledu zákona tedy není ke stavbě tohoto podélného odstavného pruhu důvod. Dále k tomuto žalobce namítá, že tento úsek není úsekem se zvýšeným počtem vážných dopravních nehod způsobených zde stojícími vozidly.
8. Proti postupu správního orgánu v této dotčené části žalobce namítá, že je nesprávné (věcně chybné) a v rozporu s právními předpisy, neboť dané řešení je v okolnostech daného případu nebezpečné a zasahuje do práv účastníka řízení více než jen v nezbytném rozsahu. Žalobce namítá, že odůvodnění rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Správní orgán se argumentaci proti námitkám účastníka vyhnul obecnými formulacemi, na konkrétní námitky však v odůvodnění svého rozhodnutí konkrétním způsobem nereaguje a pomíjí je, včetně toho, že jeho závěry vycházejí ze skutkového stavu, který je nesprávný (viz např. umístění nemovitosti žalobce).

9. *Zamýšlené řešení způsobu stavby silnice I/11 (dotčené části) je změnou komunikace spojenou s přestavbou zemního tělesa, tedy stavbou (viz. § 1 písm. a) vyhl. č. 104/1997 Sb. MD ČR, kdy dojde ke změně nivelety nebo přemístění osy komunikace tak, že nelze zachovat původní vnější půdorysné nebo výškové ohraničení). Takto pojatá změna stavby se dotýká všech majitelů sousedících nemovitostí a jejich majetkových práv na straně silnice, kde stavba sousedí s nemovitostmi namítajícího účastníka (levý pás), protože v důsledku její realizace dojde k zásahům do jejich vlastnických práv a k jejich dalšímu omezení. V důsledku stavební úpravy související se zvýšením únosnosti části komunikace může dojít k poškození stávající zde umístěné starší kanalizace i s případnými důsledky pro okolní domy. Přípojky sítí (kanalizační přípojka a vodovodní přípojka) jsou (a to nejen v případě žalobce účastníka, ale i v všech dalších dotčených přípojcech) ve vlastnictví majitelů pozemků nebo staveb připojených na vodovod či kanalizaci (§ 3 odst. 3 zák. č. 274/2001 Sb.). Přípojka vodovodu je samostatnou stavbou tvořenou úsekem potrubí od odbočení z vodovodního řádu k připojené stavbě. Přípojka kanalizace je samostatnou stavbou tvořenou úsekem potrubí od vyústění vnitřní kanalizace stavby nebo odvodnění pozemku k zaústění do stokové sítě (§ 3 zák. č. 274/2001 Sb.). V případě žalobce je kanalizační přípojka jeho majetkem. Stavebníkem navrhovaná stavba tak zasahuje přímo a bezprostředně do majetkových práv účastníka, protože kanalizační přípojka je zaústěna do veřejné sítě před domem namítajícího účastníka až v samotném tělese vozovky a mimo pozemek účastníka, tedy v místě jednoznačně dotčeném stavbou (ve stávající krajnici z dlažebních kostek před nemovitostmi účastníka, která má být odtěžena, nově přetvořena a celá zaasfaltována). Podle ustanovení § 110 odst. 2 stavebního zákona pak stavebník musí doložit k žádosti o vydání stavebního povolení i své právo opravňující jej provést stavbu na dotčeném pozemku nebo stavbě (vyplývající například z vlastnictví pozemku a stavby či ze smlouvy s vlastníkem pozemku nebo stavby). V daném případě by tak měl stavebník doložit i své právo provést zvažované stavební úpravy na stavbě zmíněné přípojky, vlastnický patřící žalobci. Žalobce přitom uvádí, že stavebníkovi žádný souhlas s tím, aby svou stavbu realizoval mimo jiné i na jeho přípojce, neudělil.*
10. *Obdobně je nutné postupovat i v případě realizace společností AQUA SERVIS a.s. navrhované (viz. její vyjádření ze dne 27.5.2015 ze spisu) výměny stávajícího veřejného vodovodu, některých vodovodních přípojek i částí kanalizace (a to podle aktuálních informací zřejmě) i přímo před nemovitostí žalobce s vlivem na jeho kanalizační přípojku.*
11. *Takové právo však žalobce jako vlastník přípojky stavebníkovi ani nikomu jinému nezřídil, přesto stavební povolení bylo správním úřadem vydáno. V tomto spatřuje žalobce pochybení správního orgánu a pokládá jeho rozhodnutí za vadné a vydané v rozporu se zákonem.*
12. *Zde je na místě poukázat i na skutečnost, že zvažovaná stavba přímo zasahuje do pozemku třetí osoby, J. K. Pokud chce někdo opravovat silnici I/11 i na nemovitosti (pozemku) pana K., nechť to formou opravy učiní, nicméně není možné realizovat stavbu na cizím pozemku bez souhlasu majitele pozemku tak, jak to stavebník zamýšlí. Správní orgán neměl stavební povolení bez souhlasu dotčeného vlastníka vůbec vydat.*
13. *Podle žalobce se příslušný orgán státní správy v rámci své působnosti k prosazování jemu svěřené konkrétní části ochrany veřejného zájmu ve stavebním řízení nemá spokojit toliko s prostým konstatováním případného souladu či nesouladu navrhovaného řešení s příslušnými normativními požadavky na výstavbu, ale měl by jako gestor odbornosti v dané oblasti pro potřeby rozhodnutí ve stavebním řízení uvést i to, zda navrhované řešení v dané oblasti zlepšuje či zhoršuje stávající stav atd. U tohoto konkrétního navrhovaného řešení vyosení komunikace I/11 lze jen těžkou přijmout konstatování Policie ČR, že toto řešení „má*

dodržovat ustanovení souvisejících předpisů a norem v platném znění“ apod., aniž by pro potřeby rozhodnutí stavebního úřadu poukázala na zjevné zhoršení bezpečnosti osob na chodníku v tomto úseku a tedy i na nepřiměřený zásah do práv účastníka řízení v důsledku tohoto posunutí nejfrekventovanější silnice v Č. k nejfrekventovanějšímu chodníku v Č.

14. *Stejnou logikou věci by pak bylo teoreticky možné (pro příklad uvádíme v krajním případě) v případě souladu s příslušnými technickými normami „postavit silnici první třídy jen několik málo metrů (hned vedle chodníku) od oken panelového sídliště“ a současně se ze strany Policie ČR nezabývat hodnocením bezpečnosti obyvatel v daném místě nebo dokonce „nemít z hlediska bezpečnosti silničního provozu závaznějších připomínek“ tak, jak je to doslovně uvedeno ve vyjádření Policie ČR Dopravního inspektorátu Rychnov nad Kněžnou v dané věci ze dne 9. dubna 2015.*
15. *Účastník řízení tedy vznesl námitku proti ne/požadavkům tohoto dotčeného orgánu Policie ČR, neboť jeho stanoviska považuje nejméně za nepřesné a neúplné. Shodné námitky pak uplatnil žalobce i proti stanovisku orgánů hygieny.*
16. *Odvolací správní orgán se pokusil tento nedostatek odstranit a oba orgány vyzval k doplnění stanoviska. Žalobce namítá, že není možné, aby se v jednom řízení vyjadřovali podle stejné právní úpravy dva orgány státní správy a jeden z nich aby své stanovisko označil jako nezávazné a druhý jako závazné, ačkoliv je zcela zřejmé, že oba dotčené orgány musí věc posuzovat a hodnotit podle shodných procesních pravidel. Je na rozhodujícím odvolacím orgánu, aby procesní vadu řízení v tomto směru před svým rozhodnutím ve věci odstranil a postavil na jisto, kdo se v tomto řízení a k čemu vyjadřuje závazně a kdo se naopak v tomto řízení a k čemu může vyjadřovat nezávazně. Vyřešení této otázky je zásadní pro samotné rozhodnutí odvolacího orgánu, protože pokud mají být obě doplněná stanoviska pouze nezávazná, je na rozhodujícím orgánu, aby si úsudek o odborných otázkách učinil na základě zjištěného skutkového stavu sám. Pokud mají být obě vyjádření naopak závazná, musí rozhodující odvolací orgán z vyjádření dotčených orgánů vycházet. Není ale možné, aby jedno vyjádření závazné bylo a druhé nikoliv. Takový postup zatěžuje správní řízení vadou, která je způsobilá přivodit nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nesprávnost postupu rozhodujícího správního orgánu.*
17. *Podle názoru žalobce není možné, aby orgán státní správy při svém rozhodování připustil takové „nerovné řešení“, které mění stávající nikoliv ideální, avšak vyvážený a dlouhodobě existující stav tím způsobem, kdy se někomu zlepši komfort stání před jeho domem a sníží negativní důsledky z provozu na silnici, ale to vše na úkor sousedů od naproti, kteří by před svými domy stát s autem nově nemohli vůbec a měli by provoz (a jeho výše uvedené negativní důsledky) ze silnice I/11 zase ještě blíže u oken svých rodinných domů. Takový postup je v rozporu s rovností stran před zákonem a nedůvodně upřednostňuje jednu skupinu dotčených účastníků před druhou. V této souvislosti žalobce namítá, že stavební úřad vyhověl námitce účastníka řízení pana R. F. požadujícího v rámci této stavby i současnou realizaci individuálního parkovacího místa částečně zapuštěného do chodníku u jeho nemovitosti čp. 46 (levý pás, tak jako nemovitost naše) a to při jeho argumentaci negativního ovlivnění tržní ceny dotčené nemovitosti v jeho vlastnictví při neumožnění parkování vozidel souběžně s komunikací ve směru na Týniště nad Orlicí (levý pás), kdy před nemovitostí žalobce a před naprostou většinou ostatních nemovitostí u levého pásu stát nově možné nebude.*
18. *Podle názoru žalobce má vlastnické právo vlastníků všech dotčených sousedících pozemků stejnou váhu a požívá stejné ochrany a rozhodnutí správního orgánu, které toto bez*

náležitého, úplného a přesvědčivého odůvodnění toto nerespektuje, je v této části v rozporu s právními předpisy a zasahuje do ústavou zaručených práv žalobce.

19. *Stavební úřad v této věci zcela nesprávně a neúčelně upustil od místního šetření a ústního jednání dle § 112 odst. 1 stavebního zákona. Podle názoru žalobce bylo provedení místního šetření nezbytným úkonem ke zjištění skutečného stavu věci (nevhodné posunutí středu vozovky s důsledkem snížení bezpečnosti všech osob na přilehlém chodníku před nemovitostmi žalobce, když žalobce a jeho rodina používají daný chodník pro přístup ke svému domu, zásah do práv majitelů sousedních pozemků, zásah do práv majitelů sousedních staveb, absence potřebných smluv a souhlasů k realizaci stavby), pominutím tohoto úkonu zatížil správní orgán řízení vadou, která brání správnému rozhodnutí věci. I s odkazem na stávající judikaturu nelze totiž dojít k jinému závěru než tomu, že bez provedení místního šetření může správní orgán například jen velmi těžko rozhodovat o občanskoprávních námitkách namítajících účastníků. Minimálně by si správní orgán vyjasnil, kde se nacházejí nemovitosti žalobce.*
20. *Stavební úřad rovněž žádným způsobem nevedl účastníky ke smírnému odstranění rozporů v této sporné věci dle § 5 předpisu č. 500/2004 Sb., Zákon správní řád. § 142 odst. 4) (stavební zákon) uvádí, že uplatní-li účastník řízení námitku občanskoprávní povahy, o které stavební úřad nemůže rozhodnout na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek dotčených orgánů nebo technických norem, a jde o řízení, kde brozí nebezpečí z prodlení, učiní si stavební úřad o námitce úsudek a rozhodne ve věci. Účastníka řízení poučí o právu uplatnit námitku u soudu, což stavební úřad neučinil.*
21. *Stavební úřad nedisponuje výslovným písemným souhlasem všech vlastníků pozemků, na kterých se má stavba realizovat (§ 109 stavebního zákona), a to zejména vlastníků pozemku parc. č. x v katastrálním území Č., pana J. K. a paní E. K.. Není možné vlastníku pozemku pouze oznámit, že chce třetí osoba na jeho pozemku realizovat stavbu a pokud tento vlastník ihned negativně nereaguje, vydat bez jeho výslovného písemného souhlasu stavební povolení, tedy stavbu povolit a realizovat. Tento postup by zjevně odporoval ochraně vlastnických práv v ČR. Absence souhlasu tohoto konkrétního vlastníka dotčeného pozemku sama o sobě brání vydání platného stavebního povolení. Nicméně zřejmě ani odvolací správní orgán se s touto námitkou žalobce neztotožňuje.“*
22. *Krajský soud uvedl žalobu v podstatě v celém rozsahu proto, aby jednak bylo zřejmé, že žádné podstatné žalobní tvrzení neopomenul a dále i s ohledem na její značnou obecnost bránil jejímu shrnutí. V závěrečné části žaloby učinil žalobce návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, usnesením nadepsaného krajského soudu ze dne 9. 10. 2017, č. j. 30A 121/2017-58, mu však vyhověno nebylo. Vzhledem k výše uvedenému pak žalobce navrhoval zrušit jak žalované rozhodnutí, tak i rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, jež mu předcházelo.*

II. Vyjádření žalovaného k žalobě

23. *Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 3. 10. 2017. V něm předně konstatoval, že není pochyb o tom, že žalobce měl postavení účastníka stavebního řízení dle § 109 písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). S jeho námitkami se však neztotožnil, přičemž odpovědi na ně uvedl v pořadí, v jakém byly v žalobě uplatněny, a to následujícím způsobem:*

„Ad I.

24. Žalobce namítá, že se žalovaný v rozhodnutí č. j. 122/2016-120-STSP/11 ze dne 6. 6. 2017 (dále jen „rozhodnutí“) zabýval i částmi stavby, proti nimž nic nenamítal. Podle § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Z těchto důvodů bylo povinností žalovaného se zabývat zákonností rozhodnutí krajského úřadu, a to bez ohledu na obsah a rozsah námitek žalobce. Správnost rozhodnutí krajského úřadu pak byla žalovaným zkoumána v rozsahu námitek, které žalobce uplatnil v odvolání. Tímto postupem žalovaný nikterak nevybočil z rámce § 89 odst. 2 správního řádu a nedopustil se porušení právního předpisu.
25. Žalobce namítá, že je vlastníkem nemovitostí na rovném úseku silnice v km 1.250 a žalovaný v rozhodnutí tvrdí, že se nemovitosti žalobce nachází při levé straně vozovky ve vnitřním okraji směrového oblouku. Žalovaný se domnívá, že toto tvrzení je zjevně účelové. Není podstatné, zda daná nemovitost je již ve vnitřním okraji směrového oblouku, ale zda před nemovitostí žalobce dochází k posunu osy vozovky blíže k jeho nemovitosti. Aby mohla být osa vozovky posunuta k vnitřnímu okraji směrového oblouku tak, aby mohlo dojít odstranění dopravní závady spočívající ve vyloučení odstavování vozidel na okraji vozovky nebo odstavování vozidel s částečným zásahem do průjezdného profilu komunikace ve vnitřní hraně směrového oblouku, musí předmětné vyosení oproti současnému stavu plynule navázat na stávající uspořádání. Toto navázání pak vyvolává rovněž posun osy před nemovitostí ve vlastnictví žalobce.
26. Žalobce v žalobě uvádí, že byl nesprávně identifikován prostřednictvím data narození.
27. Je pravdou, že v napadeném rozhodnutí se chybně uvádí jako měsíc narození duben (14. 4. 1950), ačkoli je žalovaný narozen v měsíci březnu (14. 3. 1950). Tato zjevná písařská chyba však nemohla mít bezprostřední vliv na zákonnost rozhodnutí, které bylo doručováno dle § 25 správního řádu veřejnou vyhláškou, a žalovaný na toto rozhodnutí zjevně reagoval žalobou, která obsahuje totožné námitky, které uváděl v odvolání podaném do rozhodnutí krajského úřadu. V rozhodnutí krajského úřadu je žalobce správně identifikován.

Ad II.

28. Jádro žaloby spočívá v žalobcově tvrzení, že v důsledku realizace stavby dojde k porušení § 1013 odst. 1 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), tedy k porušení povinnosti vlastníka silnice neobtěžovat imisemi v nepřiměřené míře sousedního vlastníka. Žalobce tvrdí, že počítá s jistým „standardem“, pokud jde o současnou trasu silnice I/11 v předmětném místě a tedy i s mírou intenzity zásahu do vlastnického práva. V důsledku posunutí vozovky cca o 1 metr směrem k nemovitosti ve vlastnictví žalobce, které označuje žalobce za zbytečné, se nastolí uvedený nezákonný stav, na který správní orgány nereagovaly (resp. pouze obecnými formulacemi), a to i přes žalobcovy námitky.
29. K tomu žalovaný uvádí, že žalobce v průběhu správního řízení nikterak blíže nekonkretizoval své tvrzení o vyšší intenzitě zásahu do svého vlastnického práva v důsledku realizace stavby. Ve svých námitkách doručených krajskému úřadu dne 26. 11. 2015 (č. 42 spisu) uvedl pouze to, co je nyní obsahem žaloby (navíc sám uvedl, že si je vědom toho, že hluk

z provozu bude oproti současnému stavu nižší z důvodu použití speciální vrstvy na vozovce). Rozhodnutí krajského úřadu na tuto námitku reaguje na str. 24 a 25 a uvádí, že navrhované technické řešení je v průtazích obcemi zcela běžné a nemůže se tak jednat o míru nepřiměřenou místním poměrům. Rozsah a podrobnost odůvodnění jsou v souladu s tím, co vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 7 AfS 207/2005 - 121 ze dne 8. 2. 2007 (www.nssoud.cz), kde soud uvádí, jak na obecně formulované námitky reagovat: „V první z námitek uvedených ve výše uvedeném stížním bodě stěžovatel pouze obecně vytýká městskému soudu, že se nevypořádal se žalobní námitkou, v níž bylo namítáno, že se finanční ředitelství nevypořádalo se všemi důvody uvedenými v odvolání. S ohledem na obecnost formulace této námitek není zřejmé, co považuje stěžovatel za nedostačující, a proto lze pouze odkázat na odůvodnění napadeného rozsudku (str. 7 a 8), kde městský soud reagoval na žalobní námitku, v níž pod body 1. až 4. na str. 4 žaloby stěžovatel konkrétně uvedl, se kterými důvody se finanční ředitelství nevypořádalo. Pokud jde o další námitky v tomto stížním bodě uvedené, neshledal je Nejvyšší správní soud důvodnými, protože městský soud se velmi podrobně zabýval všemi důkazy a zjištěními správce daně i finančního ředitelství a přesvědčivě uvedl, proč se ztotožnil se závěry finančního ředitelství. V dalším stížním bodě, v němž se zejména obsáhle zabývá znaleckým posudkem, vytýká stěžovatel městskému soudu, že nesprávně aplikoval daňové zákony, když otázku ukončení daňové kontroly a její pokračování po podpisu nepovažuje za závažné. V této souvislosti je především třeba uvést, že námitka týkající se znaleckého posudku, opakující se na několika místech kasační stížnosti, je ve smyslu ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná, protože ji stěžovatel neuplatnil v řízení před městským soudem, ač tak učinit mohl. K průběhu daňové kontroly žádné námitky stěžovatel v žalobě neuvedl, pouze poukázal na to, že protokol o místním šetření není uveden ve zprávě o daňové kontrole. Jak už bylo zdůrazněno, kvalita žaloby předurčuje, jakým způsobem bude napadené správní rozhodnutí přezkoumáno a nenamítal - li nic v tomto směru stěžovatel v žalobě, nemůže následně v tomto směru nic ani vytýkat městskému soudu v kasační stížnosti, bez ohledu na to, zda se případně nenamítanou otázkou zabýval. Proto, jestliže je stěžejním žalobním bodem namítaná nepřezkoumatelnost obou rozhodnutí správních orgánů pro obecnost vypořádání žalobcovy námitek, nemůže být v tomto žalobci dáno za pravdu.

30. *Z hlediska hmotného práva lze uvést, že obecnost žalobcových tvrzení se projevila i v tom, že nikterak neuvádí, že v jeho případě dochází (nebo bude docházet) k porušení § 1013 odst. 1 občanského zákoníku. Aby bylo shledáno porušení povinnosti vlastníka, je přitom nutné shledat kumulativní naplnění dvou podmínek: a) imise jsou nepřiměřené místním poměrům a b) podstatně omezují obvyklé užívání sousední nemovitosti (k tomu viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 3. 6. 2015, sp. zn. 22 Cdo 3277/2014, www.nssoud.cz).*

Ad III.

31. *Dále žalobce uvádí, že může dojít k poškození staré kanalizace, která není na takovou zátěž dimenzována a při jejím poškození by došlo i k zásahu do vlastnického práva k sousední nemovitosti. Dále uvádí, že dle stavebního zákona je pro realizaci stavby (stavebních úprav) nutné doložit smlouvu o právu provést stavbu na nemovitosti, tj. pozemku nebo stavbě; uvádí, že jako vlastník stavby (části) inženýrské sítě žádný takový souhlas neudělil, ač být udělen měl.*

32. *I v případě této žalobní námitky zůstávají tvrzení žalobce v obecné a spekulativní rovině, proto lze odkázat na argumentaci k předchozímu bodu. K případnému poškození kanalizace nutno uvést, že se touto námitkou zabývalo rozhodnutí krajského úřadu na str. 25-26, kde je uvedeno, že případné poškození v důsledku stavebních prací bude bezodkladně zhotovitelem odstraněno (stav kanalizace bude předem zjištěn) a k příp. poškození v důsledku dopravy by dojít nemělo, neboť naopak stávající stav vozovky nad kanalizací je v havarijním stavu a stavebními pracemi dojde ke zvýšení únosnosti vozovky a snížení dynamické zátěže okolí. Pokud jde o žalobcem tvrzenou nutnou smlouvu, jejímž obsahem bude právo provést stavbu, kdy toto právo by udělil vlastník kanalizace, pak je třeba upozornit na skutečnost, že se šířkové uspořádání vozovky oproti stávajícímu stavu nemění. Již nyní je tedy pod stavbou silnice uložena kanalizace. Stavební práce budou v daném místě probíhat do hloubky 53 cm. Jak konstatuje žalobou napadené rozhodnutí na str. 13, stavebními činnostmi nedojde k dotčení kanalizační přípojky žalobce. Za takového stavu plánovaných prací je požadavek na doložení smlouvy o právu provést stavbu požadavkem chybným, neboť není vůbec jasné, co by mělo být předmětem smlouvy, když žalobce nemá žádné věcné právo k věci (vozovce silnice), na níž bude docházet ke stavebním pracím.*

Ad IV.

33. *V této části žaloby žalobce napadá závazné stanovisko příslušného orgánu Policie ČR a Krajské hygienické stanice Královéhradeckého kraje. Uvádí, že žalovaný vyzval oba orgány státní správy k doplnění jejich závazných stanovisek. Poukazuje dále na to, že si žalovaný měl úsudek o odborných otázkách učinit na základě zjištěného skutkového stavu sám.*
34. *K tomu žalovaný uvádí, že žalobce v odvolání napadl závazné stanovisko Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Dopravního inspektorátu Rychnov nad Kněžnou, č. j. KRPH-236-81/ČJ-2015-050706 ze dne 9. 4. 2015 a Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, Odboru služby dopravní policie č. j. KRPH-423-37/ČJ-5015-0500DP ze dne 9. 4. 2015. Dále žalobce v odvolání napadl závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Královéhradeckého kraje č. j. S-KHSHK 08531/2015/5/HOK.HK/No ze dne 1. 6. 2016. Žalovaný tedy musel postupovat dle § 149 odst. 4 správního řádu a vyzval Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje a Ministerstvo zdravotnictví k potvrzení nebo změně závazných stanovisek podřízených orgánů státní správy. Nejednalo se tedy o jakési doplnění původních stanovisek, nýbrž jejich přezkoumání prostřednictvím příslušných nadřízených správních orgánů. V daném případě byly prostřednictvím závazných stanovisek přezkoumávány otázky bezpečnosti a plynulosti silničního provozu a ochrany zdraví. O takových otázkách si žalovaný učinit úsudek nemůže, neboť by se dopustil zásadního překročení své věcné působnosti a takový postup by způsobil nezákonnost jeho rozhodnutí. Žalovaný pod č. j. 122/2016-120-STSP/7 ze dne 26. 4. 2017 podle § 36 odst. 3 správního řádu seznámil účastníky řízení s doplněním spisu a výsledky přezkoumání závazných stanovisek dle § 149 odst. 4 správního řádu.*

Ad V.

35. *V této části žaloby se uvádí, že povolenou stavbou dojde ke zlepšení komfortu stání před domem a snížení negativních dopadů provozu pro R. F., a to vše na úkor žalobce.*
36. *K tomu žalovaný uvádí, že v rámci stavebního řízení byla posuzována námitka účastníka řízení R. F., který je vlastníkem pozemku st. x v k. ú. Č. (označení k. ú. nebude dále uváděno) a budovy na pozemku č. p. x. Pan F. požadoval současné provedení místa pro přecházení a*

jednoho podélného stání dle stavební akce Městysu Č. Krajský úřad požádal dne 14. 12. 2015 pod č. j. 12351-7/DS/15/VA stavebníka o vyjádření. Stavebník potvrdil přímý vztah navazující stavby Městysu Č., jejíž součástí je SO 104 – místo pro přecházení a parkovací stání při pozemku st. 86. Krajský úřad podmínkou A24. rozhodnutí uložil stavebníkovi povinnost zabezpečit věcnou a časovou koordinaci předmětné stavby se stavbou městysu Č. Předmětné parkovací stání je znázorněno v projektové dokumentaci (situace č. 3, příloha C.2.3). Jedná se o parkovací stání zapuštěné do chodníku a vozidla tak nebudou tvořit překážku v rozhledu projíždějících řidičů (viz. situace č. 5 rozhledy, příloha C.2.5). Krajský úřad neupřednostňoval jednoho účastníka řízení oproti jinému účastníkovi řízení, nýbrž pouze koordinoval dvě navazující stavby.

Ad VI.

37. Stejně jako v odvolání podaném do rozhodnutí krajského úřadu žalobce namítá, že nebylo nařízeno místní šetření, které mohlo přispět ke smírnému odstranění vzájemných rozporů.
38. K tomu žalovaný uvádí, že krajskému úřadu byly dobře známy poměry staveniště a žádost o stavební povolení poskytovala dostatečný podklad pro posouzení stavby, proto stavební úřad upustil podle § 112 odst. 2 stavebního zákona od místního šetření a ústního jednání a určil lhůtu pro uplatnění námitek účastníků řízení a stanovisek dotčených orgánů. Takový postup § 112 odst. 2 stavebního zákona umožňuje. Ze spisu vyplývá, že se krajský úřad námitkami zabýval a požádal stavebníka o vyjádření dne 14. 12. 2015 pod č. j. 12351-7/DS/15/VA. Stavební úřad tímto postupem preferoval smírné řešení a neodchýlil se od zásady uvedené v § 5 správního řádu. Skutečnost, že námitky odvolatele nebyly zohledněny ve stavebním povolení, není důvodem pro konstatování porušení této zásady, neboť krajský úřad svůj postup zdůvodnil. Účastníkům řízení byla před rozhodnutím ve věci dána dle § 36 odst. 3 správního řádu možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Ze spisu bylo zjištěno, že účastníci řízení nebyli nikterak omezováni ve svých procesních právech. Krajský úřad postupoval v souladu § 114 odst. 3 stavebního zákona a veškeré podané námitky posoudil na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, technických norem, přičemž neshledal zákonné důvody, pro které by nebylo možné vydat stavební povolení na předmětnou stavbu.
39. Žalobce dále namítá, že rozhodnutím bylo výrazně narušeno vlastnické právo J. K. a E. K. k pozemku p. č. x.
40. K tomu žalovaný uvádí, že z projektové dokumentace a stanoviska Městského úřadu Kostelec nad Orlicí č. j. SÚŽP 1268/15-7140/15-L ze dne 7. 4. 2015, které bylo vydáno dle § 15 odst. 2 stavebního zákona, vyplývá, že nedochází k umístování nové stavby pozemní komunikace. Silnice I/11 v místě stavby existuje a je provozována. Předmětná stavba vyžaduje stavební povolení z důvodu rozsahu prací a dotčení oprávněných zájmů v jiném úseku než tam, kde se nachází pozemek p. č. x. Žádost o stavební povolení byla podána v rozsahu celé stavby, včetně částí, kde je navrženo pouze plošné frézování, lokální sanace a plošná pokládka asfaltového souvrství, tedy výhradně obnova krytu vozovky, což je i případ pozemku p. č. x. Skutečnost, že stavba silnice I/11 byla v minulosti provedena na pozemku p. č. x je důsledek praxe uplatňované před rokem 1989. Tento stav by měl řešit stavebník prostřednictvím realizace majetkoprávního vypořádání s vlastníkem pozemku. V souvislosti s touto žalobní námitkou se žalovaný domnívá, že v této části žaloby není žalobce aktivně legitimován (§ 95 odst. 1 zákona 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů).

41. Vzhledem k výše uvedenému žalovaný navrhoval žalobu zamítnout, práva na přiznání náhrady nákladů řízení pro případ úspěchu ve věci se vzdal.

III. Jednání krajského soudu

42. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), a to bez nařízení jednání dle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s., když s tímto postupem souhlasil jak žalobce (viz jeho podání ze dne 31. 10. 2017, jímž změnil své původní negativní stanovisko k této možnosti), tak i žalovaný. Dospěl přitom k následujícím zjištěním a právním závěrům.

IV. Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

43. Krajský soud nemá žádných pochyb o aktivní legitimaci žalobce k podání žaloby proti předmětnému stavebnímu povolení, neboť žalobce byl účastníkem stavebního řízení, jehož výsledkem stavební povolení bylo. Žalobce brojil jak proti procesnímu postupu správních orgánů zúčastněných na řízení, tak proti v něm zjištěnému skutkovému stavu věci. K jeho jednotlivým žalobním námitkám, které korespondují námitkám uplatněným již v odvolacím řízení, zaujal krajský soud následující stanoviska.
44. Žalované rozhodnutí obsahuje celkem 18 stran textu, přičemž od jeho strany druhé až v podstatě na konec strany čtvrté, jsou uvedeny odvolací námitky týkající se tvrzeného naddimenzovaného odstavného podélného pásu v úseku km 1,200 – 1, 550, posunutí osy komunikace I/11, posunutí silné dopravní zátěže, ohrožení bezpečnosti na nejfrekventovanějším chodníku v Č., rozhledových poměrů řidičů v souvislosti s odstavným podélným pásem atd. S těmito námitkami se žalovaný vypořádal od strany čtvrté dole až na stranu šestou. Mimo jiné k nim uvedl, že k věci byla opatřena kladná stanoviska Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, dopravního inspektorátu Rychnov nad Kněžnou ze dne 9. 4. 2015 (v něm tento policejní orgán neuplatnil proti zamýšlené stavbě žádné námitky, pouze uvedl, že zřízení tří podélných stání v km 1,269, 1, 382 a 1, 450 na úkor chodníku, je nutno projednat v samostatném řízení a k němu bude nutné předložit samostatné projektové dokumentace) a Krajského ředitelství policie Královéhradeckého kraje, odboru služby dopravní policie ze dne 9. 4. 2015 (rovněž v tomto stanovisku, které bylo vydáno podle § 16 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v tehdy platném znění, je vyjádřen souhlas se stavbou podle předložené projektové dokumentace) tedy orgánů pověřených dozorem nad bezpečností a plynulostí silničního provozu. Jde o orgány veřejné správy, které podle § 16 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, v tehdy platném znění, měly v územním řízení a ve stavebním řízení postavení dotčených orgánů příslušných k uplatnění stanoviska k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemní komunikaci (Policie České republiky, jde-li o stavbu silnice, místní komunikace nebo veřejně přístupné účelové komunikace).
45. Žalovaný taktéž popsal příčné uspořádání komunikace v místě sousedícím s nemovitostmi žalobce, mezi nimiž je stávající chodník šíře 3 m. Dospěl k závěru, že předmětná stavba nevyvolává žalobcem uváděný nepřiměřený zásah do běžných poměrů, když jde o uspořádání, které je zcela obvyklé na průtazích obcí, kdy na jízdní pás přímo navazuje chodník.

46. Žalovaný označil též otázky, které stavební úřad ve stavebním řízení přezkoumává s tím, že mezi ně nepatří posuzovat vhodnost technického řešení. Konkrétně odkazoval na ustanovení § 111 stavebního zákona, podle jehož odstavce 1 (v tehdy platném znění) stavební úřad přezkoumával podanou žádost a připojené podklady z toho hlediska, zda stavbu lze podle nich provést, a ověřoval zejména, zda
- a) projektová dokumentace je zpracována v souladu s územně plánovací dokumentací, nebylo-li ve věci vydáno územní rozhodnutí nebo územní opatření, popřípadě nebylo vydán územní souhlas, územním rozhodnutím nebo veřejnoprávní smlouvou územní rozhodnutí nahrazující anebo územním souhlasem, popřípadě s regulačním plánem v rozsahu, ve kterém nahrazuje územní rozhodnutí, a v případě stavebních úprav podmiňujících změnu v užívání stavby její soulad s územně plánovací dokumentací,
 - b) projektová dokumentace je úplná, přehledná, a zda jsou v odpovídající míře řešeny obecné požadavky na výstavbu,
 - c) je zajištěn příjezd ke stavbě, včasné vybudování technického, popřípadě jiného vybavení potřebného k řádnému užívání stavby vyžadovaného zvláštním právním předpisem,
 - d) předložené podklady vyhovují požadavkům uplatněným dotčenými orgány.
47. Konstatoval, že je to projektant, kdo podle § 159 odst. 2 stavebního zákona odpovídá za správnost, celistvost, úplnost a bezpečnost stavby provedené podle jím zpracované projektové dokumentace a proveditelnost stavby podle této dokumentace, jakož i za technickou a ekonomickou úroveň projektu technologického zařízení, včetně vlivů na životní prostředí. Je povinen dbát právních předpisů a obecných požadavků na výstavbu vztahujících se ke konkrétnímu stavebnímu záměru a působit v součinnosti s příslušnými dotčenými orgány. Toto konstatování je zásadní pro představu o úloze stavebního úřadu ve stavebním řízení v tom smyslu, že to není on, kdo o stavebním záměru univerzálně rozhoduje, nýbrž že je větší měrou spíše jakýmsi koordinátorem a garantem toho, že např. žádost o vydání stavebního povolení byla řádně doložena a že nic nebrání jejímu povolení. Na straně šesté se žalovaný zabýval smyslem odstavného podélného pásu v délce 350 m a bezpečností provozu.
48. Další žalobní námitky žalobce uvedl žalovaný od poloviny strany šesté žalovaného rozhodnutí a na jeho straně sedmé. Jde o námitky týkající se kvality života a zdraví lidí (výfukové plyny, zvýšená hluková zátěž, vibrace, otřesy, škody v důsledku odstříkávání sněhu, zhoršení životních podmínek). S těmito námitkami se žalovaný vypořádal především na straně osmé žalovaného rozhodnutí. Zdůraznil, že ochrana veřejného zdraví byla v souvislosti s navrhovanou stavbou hodnocena měřítkem závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Královéhradeckého kraje ze dne 1. 6. 2015 (v něm uvedený správní orgán souhlasí s vydáním předmětného stavebního povolení, přičemž tento souhlas váže na splnění dvou podmínek – před zahájením užívání stavby provést měření hluku a předložit protokol o tomto měření prokazující nepřekročení přípustných hlukových limitů). Podkladem pro jeho vydání byla akustická studie, v níž byl posouzen vliv hluku, který souvisí se stavebním záměrem a akustickou zátěží v chráněném venkovním prostoru staveb pro bydlení. Správnost tohoto stanoviska byla potvrzena v rámci odvolacího řízení Ministerstvem zdravotnictví dne 3. 4. 2017 pod č. j. MZDR 826/2017-2/OVZ postupem dle § 149 odst. 4 správního řádu. Z jeho obsahu je

zřejmé, že tento ústřední orgán státní správy bral při tom v úvahu i skutečnost, že osa komunikace byla částečně posunuta. Tuto změnu mělo Ministerstvo zdravotnictví za nepodstatnou, stejně jako žalovaný. Ani krajský soud není jiného názoru, když navržené komunikační řešení má za zcela běžné v sídelních útvarech, jak o tom svědčí každodenní realita, kterou netřeba dokazovat.

49. Žalovaný v rozhodnutí osvětlil i další žalobcem namítané otázky, jako vibrace, únosnost vozovky, osvětlil, že její povrch bude z modifikovaného asfaltového betonu se sníženou hladinou valivého hluku, stávající 3 m široký chodník pak zaručuje dostatečnou ochranu před vody (sněhu) z komunikace.
50. Pozornosti žalovaného neušly ani další námitky, specifikované od strany deváté až po stranu sedmnáctou žalovaného rozhodnutí (jsou formulovány jako „*Možnosti stání vozidel, Škody a Stavby sítí, Vyjádření dotčených orgánů, Rovnost před zákonem a Procesní pochybení*“), přičemž je na ně žalovaným vždy hned reagováno a zargumentováno, proč tyto námitky nemá za opodstatněné.
51. Z uvedeného je zřejmé, že se žalovaný danou věcí zabýval velice podrobně a vypořádal se se všemi podstatnými odvolacími námitkami. Krajský soud se s jeho hodnocením plně ztotožňuje, a proto na ně v dalším i plně odkazuje, neboť jinak by jen jinými slovy říkal totéž. Za tohoto stavu je tvrzení žalobce, že je „dokonce přesvědčen, že odvolací správní orgán se jeho námitkami vůbec věcně nezabýval a jeho podání důsledně nečetl a nevěnoval mu pozornost“ zcela nepřipadné. Na této skutečnosti nemůže nic změnit žalobcem uváděná chyba v označení data svého narození, kdy jde evidentně o překlep, ani námitka týkající se žalobcem tvrzeného nesprávného umístění jeho nemovitostí (na levé straně vozovky ve vnitřním okraji směrového oblouku). Kde se nemovitosti žalobce nacházejí, v jakém místě komunikace, je zcela zřejmé z Geodetického koordinačního výkresu č. 3 a z koordinační situace stavby č. 2 projektové dokumentace stavby. Z ní je patrné, že se sice nachází při ještě rovném úseku komunikace, ale mezi dvěma směrově rozdílnými oblouky, takže může jít i o úhel pohledu. To nic nemění na tom, že by umístění nemovitostí žalobce není přesné a výstižné, že by tato okolnost měla mít vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí jako takového. Zde se totiž krajský soud ztotožňuje se žalobcem v tom, že sama tato okolnost není pro rozhodnutí ve věci důležitá (viz vyjádření žalovaného k žalobě).
52. Ve druhém bodu žaloby žalobce namítal, že předmětnými stavebními úpravami by došlo k zásahu do jeho vlastnického práva, neboť by byl jimi omezen více, než dosud. Své znevýhodnění vztahoval jak směrem ke stavebníkovi, aniž by je popsal, tak k vlastníkům nemovitostí na protilehlé straně komunikace. V čem by ovšem měl spočívat tvrzený zásah do vlastnického práva žalobce, to již zde uvedeno není. Pouze je obecně odkazováno na § 1013 a násl. nového občanského zákoníku, na povinnosti z těchto ustanovení plynoucí, ve směru k sobě je však žalobce nijak konkrétně nespecifikoval. Po tomto úvodu by se dalo očekávat, že žalobce bude namítat hluk, otřesy, pach či další negativa obecně spojená s dopravou. Namísto toho brojí proti řešení stavby, konkrétně proti vybudování podle něho nevhodného a naddimenzovaného odstavného podélného pásu na protilehlé straně pozemní komunikace, v důsledku čehož došlo k posunutí osy silnice I/11, a tedy prý i dopravní zátěže k nejfrekventovanějšímu chodníku v Č. i k nemovitostem žalobce. Tato skutečnost podle něho přináší podstatnou negativní změnu oproti stávajícímu stavu. Podle žalobce není takového řešení třeba pro zvýšení

bezpečnosti silničního provozu, respektive, ke stavbě odstavného pruhu nebyl podle něho důvod.

53. K uvedenému žalobnímu bodu třeba předně poznamenat, že samotné technické řešení stavby, pokud nezasahuje do práv účastníků řízení, je věcí jejího investora, nikoliv třetích osob. Jinými slovy, za předpokladu, že stavební činností není zasaženo do práv jiných vlastníků způsobem nad míru přiměřenou poměrům, nebo aniž by stavba měla vážně ohrožovat výkon jejich práv, pak je její technické řešení věcí samotného investora stavby, nikoliv sousedů!. Dlužno též poznamenat, že v žádném právním předpisu není právo občanů na to, aby silniční síť byla budována podle jejich představ a že uživatelé komunikací nemají právo na parkovací místa na nich. Žalobcovy námitky jsou pak obecného rázu, když pouze tvrdí, že dané řešení je nebezpečné, či že je zasahováno do jeho práv více, než v nezbytném rozsahu, aniž by tato svá tvrzení důkazně dokládal či alespoň konkretizoval. Není povinností soudů vyhledávat pro taková tvrzení důvody z obsahu správního spisu. Stejně obecné je tvrzení, že se správní orgán vyhnul námitkám žalobce, když ten neuvádí, v čem tuto okolnost spatřuje a které námitky žalobce zůstaly nepřezkoumány. Bylo povinností žalobce tyto skutečnosti specifikovat, a protože tak neučinil, neunesl v tomto směru ani své důkazní břemeno. Jak pak bylo uvedeno již výše, žalovaný se s předmětem řízení vypořádal úplně a správně.
54. V dalším žalobním bodu žalobce nejprve popsal zamýšlenou stavbu a způsob jejího technického řešení, dlužno však podotknout, že bez toho, aniž by přitom vycházel z dokumentace stavby, respektive, aby se o ní při své argumentaci exaktně opřel. Mluví tak např. o změně nivelety komunikace, neuvádí však ani to, v jakém rozsahu k ní má dojít podle projektové dokumentace. Uvádí, že „*V důsledku stavební úpravy související se zvýšením únosnosti části komunikace může dojít k poškození stávající zde umístěné starší kanalizace*“, nezmiňuje však, na základě jakých podkladů k těmto tvrzením dospěl. V souvislosti s tím má ale obavu, aby nedošlo k poškození i jeho kanalizační přípojky.
55. Jak žalobce popsal celou situaci, lze usuzovat, že má představu, že když je jeho kanalizační přípojka jako samostatná stavba situována pod předmětnou stavbou komunikace, tak že musí její stavebník prokázat podle § 110 odst. 2 stavebního zákona, že má právo na této stavbě stavět. Uvádí totiž, že: „*V daném případě by tak měl stavebník doložit i své právo provést zvažované stavební úpravy na stavbě zmíněné přípojky, vlastnický patřící žalobci*“. Žalobce přitom zdůrazňoval, že žádný takový souhlas nedal. A krajský soud k tomu dodává, že stavebník nemusel žádný žalobcem zmiňovaný souhlas k žádosti o povolení stavby dokládat, neboť stavba komunikace nebude realizována způsobem zamýšleným v žalobcem citovaném ustanovení § 110 odst. 2 stavebního zákona. Nebude mít totiž s kanalizační přípojkou žádný styčný bod, když obě stavby budou v různých výškových úrovních a budou samostatné. Ostatně představa, že by stavba komunikace potřebovala pro svoji existenci zmiňovanou stavbu kanalizační přípojky je zcela absurdní.
56. Žalobce neprokázal, že realizací povolené stavbou bude nutně poškozena jeho kanalizační přípojka, zůstal totiž v tomto směru jen u ničím nedoložené spekulace. Pokud by k tomu snad přeci jen v souvislosti se stavbou došlo, jednalo by se již o soukromoprávní záležitost.
57. Obdobně se žalobce vyjadřoval i ohledně vodovodních přípojek v souvislosti se zámyslem společnosti AQUA SERVIS, a.s., vyměnit stávající veřejný vodovod a některé

vodovodní přípojky i části kanalizace. Tato věc ale není předmětem přezkoumávaného rozhodnutí, nehledě na to, že se o ní žalobce ovněž zmiňuje neurčitě, když uvádí, že ohledně nich vychází z aktuálních informací, nikoliv z rozhodnutí (např. stavebního povolení). K námitce, týkající se údajného zásahu stavby komunikace do pozemku třetí osoby, konkrétně pana J. K., nebyl žalobce aktivně legitimován, když tvrzený zásah se přímo netýká jeho vlastnických práv.

58. Rovněž čtvrtý žalobní bod je prodchnut obecnými a krom toho nepřipadnými úvahami o významu a závaznosti stanovisek dotčených orgánů státní správy, jež jsou vydána v souvislosti s řízeními vedenými podle stavebního zákona, v posuzované věci pak stanoviska a vyjádření Policie ČR, dopravního inspektorátu Rychnov nad Kněžnou ze dne 9. 4. 2015 a orgánu hygienické služby. Stavební úřad není žádným gestorem odbornosti v těchto oblastech výkonu státní správy, není nadán pravomocí v nich rozhodovat, neboť v řízení dohlíží pouze na to, aby ani tyto otázky nezůstaly nepovšimnuty. Je tedy jakýmsi garantem a koordinátorem v řízení, přičemž sám nemůže na stanoviscích uvedených odborných správních orgánů nic měnit. Pouze kontroluje zabezpečení jejich stanovisek k té které věci a jejich vzájemná soulad.
59. Je přitom nutné rozlišovat mezi závaznými stanovisky a prostými stanovisky dotčených orgánů státní správy. Závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, v němž je tento úkon jako závazné stanovisko označeno. Jeho zvláštní význam spočívá v tom, že je jeho obsah podle § 149 odst. 1 správního řádu závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá si odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízenému správnímu orgánu příslušnému k jeho vydání (viz § 149 odst. 4 správního řádu). Přesně tímto způsobem žalovaný v přezkoumávané věci postupoval, když se v odvolacím řízení obrátil právě v souvislosti s námitkami žalobce ohledně správnosti vpředu uvedeného policejního stanoviska a závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Královéhradeckého kraje ze dne 1. 6. 2016 na jejich nadřízené orgány. Ministerstvo zdravotnictví potvrdilo závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Královéhradeckého kraje ze dne 1. 6. 2016, správnost stanoviska Policie ČR, dopravního inspektorátu Rychnov nad Kněžnou ze dne 9. 4. 2015 potvrdilo Krajské ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, odbor služby dopravní policie, podáním ze dne 17. 11. 2016. Nikoliv ale jako závazného stanoviska, ale s ohledem na ustanovení § 16 odst. 2 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, v tehdy platném znění („2/ V územním řízení a ve stavebním řízení je dotčeným orgánem příslušným k uplatnění **stanoviska** k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemní komunikaci a) Ministerstvo vnitra, jde-li o stavbu dálnice, b) Policie České republiky, jde-li o stavbu silnice, místní komunikace nebo veřejně přístupné účelové komunikace“) jen jako prostého stanoviska. Krajský soud se s tímto postupem Krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, odboru služby dopravní policie, ztotožňuje.
60. Z uvedeného plyne závěr, že je zcela běžnou záležitostí, že v jednom řízení o jedné stavbě koordinuje stavební úřad jak závazná stanoviska, tak i stanoviska dotčených orgánů státní správy, která tuto povahu nemají, že pokud žalobce spojoval s touto skutečností chybný procesní postup, tak že se mýlí. Stejně tak se mýlí, že pokud by byla obě stanoviska nezávazná (což nejsou), tak že bylo na stavebním úřadu, aby si učinil úsudek o odborných otázkách sám. Takovou pravomocí stavební úřad nadán není, jak již bylo uvedeno výše. Jinými slovy, jsou správní orgány nadány vydáváním závazných

stanovisek a správní orgány, které takovou působnost nemají, když vydávají pouze odborná vyjádření, která jsou i tak podkladem rozhodnutí správního orgánu. Při řešení případných rozporů mezi správním orgánem, který vede řízení, a správními orgány, které jsou dotčenými orgány, jakož i mezi dotčenými orgány navzájem, např. protichůdných stanovisek k věci, týkajících se řešení otázek, které jsou předmětem řízení, se postupuje podle § 136 odst. 6 správního řádu.

61. Žalobce má dále za to, že žalované rozhodnutí připustilo „nerovné řešení, které mění stávající nikoliv ideální, avšak vyvážený a dlouhodobě existující stav tím způsobem, kdy se někomu zlepší komfort stání před jeho domem a sníží negativní důsledky z provozu na silnici, ale to vše na úkor sousedů od naproti ...“, viz obsah žaloby. Podle žalobce bylo vyhověno námitce R. F., který požadoval individuální parkovací místo částečně zapuštěné do chodníku u své nemovitosti č. p. 46 a přitom před nemovitostí žalobce stání vozidel nově nebude možné. Žalovaný se těmito námitkami zabýval na straně šestnácté dole a sedmnácté straně nahoře žalovaného rozhodnutí. Vysvětlil zde, že cílem daného řešení bylo odstranění dopravní závady spočívající ve vyloučení odstavování vozidel na okraji vozovky, což bylo také důvodem zrušení pásu z kamenné dlažby na straně vozovky u nemovitostí žalobce. Právě v této souvislosti byla řešena i námitka R. F., vlastníka domu č. p. 46, nacházejícího se na stejné straně vozovky spolu se žalobcem, který mimo jiné požadoval zřízení jednoho podélného stání při svém domě. Toto parkovací místo je zakresleno i v situaci č. 3, přílohy C.2.3. projektové dokumentace stavby „I/11 Č., oprava silnice“, ale podle dostupných podkladů ze správního spisu jde o samostatnou akci, samostatně povolenou, přičemž jejím investorem ŘSD ČR není. Proč v tomto směru došlo k dohodě mezi městysem Č. a jmenovaným, není pro rozhodnutí v dané věci rozhodující a krajský soud je ani nezná. Je však skutečností, že majitelé nemovitostí přilehlých ke komunikacím nemají právo na to, aby mohli parkovat svá vozidla přímo u nich či kdekoli jinde, nejde-li o prostor k tomu určený či prostor, kde je to možné. Krajský soud proto na rozdíl od žalobce nespojuje s touto skutečností zásah do Ústavou zaručených práv žalobce, respektive upřednostňování jedné skupiny dotčených vlastníků před druhou.
62. V posledním žalobním bodu (před návrhem na přiznání odkladného účinku žalobě) žalobce brojí proti tomu, že stavební úřad upustil od místního šetření, při němž by podle něho došlo ke zjištění skutečného stavu věci, konkrétně nevhodného posunutí středu vozovky a v důsledku toho ke snížení bezpečnosti všech osob na přilehlém chodníku před nemovitostmi žalobce. Právě ten žalobce se svoji rodinou používá pro přístup ke svému domu. Obecností trpí i tento žalobní bod, když je v něm žalobcem pouze konstatováno nevhodné posunutí středu vozovky, bez jakéhokoliv exaktního odůvodnění tohoto vyjádření, s výjimkou opakujícího se rovněž obecného tvrzení, že bude ohrožena bezpečnost osob na přilehlém chodníku. Ten je ovšem určen pro pěší, nikoliv pro dopravu, jízdu motorových vozidel. Pokud by měla být k řešení tato námitka, pak by bylo nutno odmítnout obdobná řešení komunikačních řešení nepochybně ve všech obcích České republiky. Jde totiž o standardní a zavedený stav. Otázku bezpečnosti provozu i v daném případě ostatně posoudily k tomu příslušné policejní orgány.
63. Pokud jde o neuskutečnění místního šetření před vydáním stavebního povolení, stanovil k této otázce žalobcem zmiňovaný § 112 odst. 2 stavebního zákona, ve znění platném v době rozhodování dané věci, toto:

64. „Od ohledání na místě, popřípadě i od ústního jednání může stavební úřad upustit, **jsou-li mu dobře známy poměry staveniště a žádost poskytuje dostatečný podklad pro posouzení navrhované stavby a stanovení podmínek k jejímu provádění.** Upustí-li od ústního jednání, určí lhůtu, která nesmí být kratší než 10 dnů, do kdy mohou dotčené orgány uplatnit závazná stanoviska a účastníci řízení své námitky, popřípadě důkazy. Zároveň je upozorní, že k později uplatněným závazným stanoviskům, námitkám, popřípadě důkazům nebude přihlédnuto.“
65. Vzhledem k obsahu správního spisu, úkonům provedeným stavebním úřadem v průběhu stavebního řízení, přičemž přezkoumávaná stavba byla předmětem i petiční akce občanů z dubna 2015, nemá krajský soud pochybnost o tom, že stavebnímu úřadu byly dobře známy poměry staveniště, a když žádost poskytovala i dostatečný podklad pro posouzení navrhované stavby, nic nebránilo stavebnímu úřadu v tom, aby od konání místního šetření upustil.
66. V tomto žalobním bodu žalobce dále uvedl, že stavební úřad nevedl účastníky dle § 5 správního řádu ke smírnému odstranění rozporů v této věci. Na to by se dalo očekávat, že žalobce bude pokračovat tím, k čemu to vedlo, jak se to negativně projevilo na rozhodnutí samotném, ale ono nic. Z takto kusého projevu žalobce ale nelze dovozovat nezákonnost postupu stavebního úřadu mající přímý vliv na jeho práva. Ostatně podle citovaného § 5 správního řádu se správní orgán pokusí o smírné odstranění rozporů mezi účastníky, jen pokud to povaha projednávané věci umožňuje. Jak si představuje naplnění tohoto předpokladu pokusu o smír žalobce, to ze žaloby nelze zjistit. Krajský soud má ale za to, že v posuzované věci, kdy se stavba dotýká velkého počtu účastníků řízení (jde o liniovou stavbu), je tento institut v podstatě téměř nepoužitelný již jen z tohoto důvodu. Smírné řešení by si pak žalobce zřejmě představoval tak, že by investor stavby od svého záměru ustoupil, což se ale v daném stadiu povolovacího procesu skutečně nedalo předpokládat.
67. Žalobce dále poukazoval na ustanovení § 142 odst. 4 stavebního zákona podle něhož uplatní-li účastník řízení námitku občanskoprávní povahy, o které stavební úřad nemůže rozhodnout na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek dotčených orgánů nebo technických norem, a jde o řízení, kde hrozí nebezpečí z prodlení, učiní si stavební úřad o námitce úsudek a rozhodne ve věci. Účastníka řízení poučí o právu uplatnit námitku u soudu. Po této citaci obsahu uvedeného zákonného ustanovení žalobce pouze uvedl, že to stavební úřad neučinil. Opět lze tak hovořit o nedotaženosti uplatněných námitek, o jejich obecnosti, na které lze proto odpovědět zase jenom obecně. Především pak to, že se dané ustanovení nevztahuje ke standardně vedenému stavebnímu řízení, kde o nějakém nebezpečí z prodlení nemůže být ani řeči, nýbrž k řízením, v nichž je třeba zabezpečit veřejné zájmy okamžitě, jako je řízení o nařízení neodkladného odstranění stavby a zabezpečovacích prací, nařízení nezbytných úprav, ve věcech okamžité údržby či vyklizení stavby. O takový případ se v projednávané věci ani nejedná.
68. V tomto žalobním bodu žalobce opětovně opakuje, že stavebnímu úřadu nebyly předloženy písemné souhlasy všech vlastníků pozemků, na kterých má být stavba realizována, přičemž sebe neuvádí. Proto ani k této žalobní námitce nebyl žalobce aktivně legitimován, jak již uvedeno vpředu.

69. Krajský soud má za to, že žádost o vydání předmětného stavebního povolení byla náležitě doložená i dalšími souhlasy, stanovisky a vyjádřeními dotčených orgánů státní správy, chránících zejména životní podmínky, z nichž třeba zmínit alespoň závazné stanovisko Městského úřadu Kostelec nad Orlicí, jeho odboru životního prostředí, ze dne 19. 3. 2015, č. j. SÚŽP 900/2015-3810/15-1c, a – koordinované závazné stanovisko ze dne 24. 4. 2015, č. j. OSO 229/2015-7138/2015-lf. O přesvědčivosti žalovaného rozhodnutí a jemu předcházejícího stavebního povolení pak svědčí i skutečnost, že byt se jedná o liniovou stavbu, s velkým počtem přímo sousedících účastníků řízení, bylo stavební povolení napadeno žalobou pouze ze strany žalobce.
70. S ohledem na výše uvedené neshledal krajský soud žalobu důvodnou, a proto ji ve výroku I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
71. Dne 11. 5. 2018 podal žalobce druhý návrh na přiznání odkladného účinku žalobě dle § 73 s.ř.s. Protože k rozhodnutí o něm bylo třeba posouzení správního spisu v rozsahu, který odpovídá přezkumu samotného napadeného rozhodnutí, rozhodl krajský soud přímo ve věci. Tento postup je v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu a není porušením § 56 odst. 1 s.ř.s.

V. Náklady řízení

72. Žalobce nebyl úspěšný ve věci, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o žalovaného, nebylo zjištěno, že by mu nějaké náklady řízení vznikly a on sám je pro případ úspěchu ve věci ani nenáročoval (viz § 60 odst. 1 s.ř.s.). Proto bylo ve výroku II. tohoto rozsudku rozhodnuto, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 25. června 2018

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu